

Samen

Eerste druk, 2013
© 2013 Louise Koppijn
www.louisekoppijn.nl

Advies en ondersteuning: Ronald de Pagter
Illustrator: Hanno van Koppen

ISBN: 9789048430529
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

SAMEN

Louise Koppijn

VOORWOORD

Hoe dit boek is ontstaan.

Tijden de ziekte van mijn man, wat uiteindelijk zijn laatste weken zouden zijn, heb ik ze leren kennen Krik en Marien, twee lieve mensen die elke dag omstreeks half vier in de middag even een kopje thee kwamen drinken.

Zij steunden mijn man met verhalen en anekdotes die hilarisch zijn in hun leven. Het was een moment van vergeten hoeveel pijn en verdriet wij samen te verwerken hadden.

Er werd over en weer gelachen om situaties, wat je in de loop van jaren beleefd hebt. Ook mijn man deed hieraan mee, en ik zat als toeschouster te genieten wanneer hij uitbundig zat te lachen.

Voor mij was het belangrijk om dit gegeven moment van ‘even alles vergeten,’ de theetijd uit te laten lopen en als gastvrouw proberen door koekjes en zoutjes hun bezoek een half uurtje te verlengen.

Mijn man keek er elke dag naar uit, wanneer Krik en Marien weer zouden komen, ik zag hem dan regelmatig op zijn horloge kijken.

Twee geweldige mensen, die intens veel van elkaar houden en dit ook uitstralen. Natuurlijk moest ik in het begin even slikken als de ene ‘man’ tegen de andere ‘man’ zegt: “Zeg pop, zullen wij nu de hond uit gaan laten,” of “zeg pop, wat eten wij vandaag?” Dit was voor mij nieuw, ik had geen homoseksuelen in mijn kennissenkring meegemaakt en dat twee mannen elkaar op zo’n manier benaderden en wij (mijn man en ik) getuigen van mogen zijn was nieuw en heel bijzonder.

Zo kan het dus ook, je leest heel veel over homoseksualiteit en over het algemeen zeer negatief. Deze jongens, waar het verhaal over gaat zijn twee liefdevolle mensen, altijd klaar om een ander bij te staan, soms zichzelf wegcijferen en dat niet alleen bij ons. Zij geven de moed

niet op, blijven ondanks tegenstand, smaad en vooroordelen van zovelen altijd geloven in het goede.

Wie zijn wij, om een ieder die anders denkt, leeft, gelooft en voelt te moeten veroordelen. Zou het niet heerlijk zijn om in een wereld, waar oorlog, geweld, haat en nijd onder elkaar is, te mogen leven waarin respect en liefde voor elkaar het allerbelangrijkste is!

Krik en Marien, dank jullie wel!

Na alle gesprekken die wij hebben gehad, waarbij vele malen tranen gevloeid zijn, hebben jullie mij het vertrouwen gegeven dit boek te schrijven.

Louise Koppijn
auteur

Het positieve
overwint het negatieve,
Moed overwint vrees,
geduld overwint
woede en ergernis,
Liefde overwint haat.

De sneeuwvlokken dwarrelden gestaag, het vriest al een paar dagen, soms lijkt het of de ene sneeuwvlok de ander in wilde halen. Eigenlijk zou ik, zoals de andere jongens van mijn leeftijd naar buiten moeten gaan om voor de deur van onze boerderij een grote sneeuwpop te maken, helaas was ik niet zo'n jongen. Mijn interesses lagen toch wel ergens anders.

Ik kwam uit een gezin van vijf personen, vader en moeder en drie zonen, waarvan ik, Marien de jongste was. Wij waren zeer streng gereformeerd groot gebracht en moesten zodra de leeftijd het toeliet meer naar de kerk. Geboren te Monster in de gemeente Westland waren mijn ouders eigenaar van een tuinderij, de zogenaamde koude grond kweek, dat betekend dat onze kassen niet verwarmd waren, waardoor er de wintermaanden niet geoogst kon worden.

De eerste jaren van mijn leven herinner ik mij er niet zoveel van, behalve dan dat ik mijn vader wel eens in de tuinderij tussen de gewassen zag vallen. Hij kon dan moeilijk opstaan vanwege een hersenbloeding wat hij had gehad, ook had hij een torenhoge bloeddruk. Voor dat laatste werd hij in het L.U.M.C. te Leiden behandeld waar op een ouderwetse manier een aderlating werd gedaan, er was destijds nog geen medicatie voor te hoge bloeddruk. Ook heb ik hem in de keuken voor de trap naar de bovenverdieping zien vallen, een zoveelste TIA was een feit. Na enkele dagen rust op bed ging hij toch weer in de tuinderij aan het werk. De ziekte van mijn vader maakte grote indruk op mij als kind.

Ik herinner mij dat ik op de kleuterschool een tekening voor mijn vader gemaakt had, die ik tussen de middag toen ik thuiskwam uit school, eerst naar hem toeliep om het hem te geven. Ik zag hem dan blij knikken want praten was voor hem heel moeilijk.

Na de lunch moesten mijn broers en ik om half twee weer voor twee uurtjes naar onze Christelijke school, daar zaten wij ieder in zijn eigen klas, op houten banken, en schreven met een kroontjespen die we met regelmaat in de bakelieten inktpot doopten.

Ik was altijd blij, wanneer om half vier in de middag de bel ging en ik naar de boerderij kon.

Wat ik mij ook nog kon herinneren was het volgende: Wij stonden met een aantal leerlingen waaronder mijn oudste broer voor de deur van de school. Het was vreselijk koud, vannacht vroom het zeker tien/elf graden en er stond een gure wind. De deur van de school was dicht, we stonden in het portaal met nog meer leerlingen te sterven van de kou. Mijn oudste broer – een heilig boontje – vroeg: “Wie durft er te bellen?”

Niemand antwoordde, ik had het op een gegeven ogenblik zo koud en had het gevoel dat als ik nu moet plassen, kunnen het alleen ijsklontjes zijn, dus ging mijn hand resoluut naar de bel en trok er stevig aan. Ik hoorde stappen naar de deur komen, de deur werd geopend en daar stond met de handen in de zij, de ongenaakbare juf uit de vijfde klas.

“Wie heeft er gebeld,” vroeg ze, even was het stil.

Mijn lieve oudste broer antwoordde: “Marien heeft gebeld juf.”

Ik keek hem aan en dacht: “Hoe kun je zo vals zijn om je jongste broertje te verraden.”

Vaak als hij woorden had met iemand uit zijn klas, een zekere Henk, dan moest ik voor hem opkomen en voor hem op de vuist gaan, zelf bleef hij op de achtergrond. Omdat ik gezegend was van een stevig postuur, werkte ik hem snel tegen de grond.

Ik moest het dan wel bezuren met strafwerk van mijn juffrouw Dekker uit de derde klas. School was voor mij een moeten, het gebeurde dan ook regelmatig dat ik achter in de klas (waar ook mijn plaats was) heerlijk duf kon zijn en vaak stiekem zat te praten tijdens de les. Zodra de juffrouw opkeek hield ik mijn mond. “Marien, dat is niet sportief, wanneer ik naar je kijk stop je met praten, ga gerust je gang blijf gewoon maar doorpraten.” Oké, dacht ik dan blijf ik toch

gewoon doorpraten. Dit resulteerde echter als straf zes keer overschrijven van een dictee.

Ik was toen heel boos, begon te schelden en te tieren er was volgens mij, mij onrecht aangedaan. Nu denk ik wat een weerbarstige jongen was ik toen.

Zaterdag na deze uitbarsting ging ik met een tas vol groenten uit de tuin naar mijn opa en oma in Den Haag zij woonden in de Bloemen buurt. Ik ging dan met de wsm-bus (Westlandse Stoomvaart Maatschappij). Dichtbij mijn opa en oma woonde ook mijn juffrouw Dekker, eigenlijk had ik iets goed te maken, belde bij haar aan en werd heel hartelijk ontvangen. Ze praatte nergens over dus liet ik haar ook merken dat ik het voorval op school vergeten was. De gastvrijheid van deze Indische dame begreep ik pas vele jaren later. Wat mij ook zeker was bijgebleven waren haar twee knappe en donkere zoons. Waarom mij dit is opgevallen begreep ik toen nog niet.

Eenmaal bij opa en oma kreeg ik een kopje koffie met een moorkop van bakkerij nus. Heerlijk vond ik dat, de tas met groenten was heel welkom. Mijn oma moest van opa van een klein bedrag rond zien te komen. Na dit bezoek ging ik weer richting huis.